

[Aage Fogh.]

er Militæret, det drejer sig om, kan man altsaa lægge Beslag paa disse Fideikommissgodser, og jeg finder Anledning til at sige til den højtærede Landbrugsminister, at hvis Forsvarsministeren kan gøre noget saadant, maatte Landbrugsministeren ogsaa kunne gøre det paa de Omraader, der har hans Interesse, og saa vil jeg dog være af den Mening, at det for Nationen vil være betydelig vigtigere at bruge disse Arealer til Oprettelse af nye Hjem i Stedet for til Udlægning af Skydebaner.

Hvis den Mulighed er til Stede, henleder jeg Landbrugsministerens Opmærksomhed paa, at vi har mange andre Arealer, der ligger under næsten de samme Betingelser, og der var da al Anledning til at undersøge, om de forskellige Fideikommiss, vi har liggende, Klostre o. s. v., kunde indtages under Udstykningen, naar engang Forholdene former sig saadan her i Danmark, at vi har Brug for Jorden til den Landbounddom, der ønsker Boplads og Arbejdsplads derude.

Men det, jeg først og fremmest vil bede om, er at faa en beroligende Udtalelse, hvis det er muligt, for Befolkningen oppe i Hornsherred, der i Øjeblikket ikke er saa heldig at have nogen særlig Repræsentant paa den danske Rigsdag.

Til Slut har jeg en Henvendelse til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. I Perioden før Krigen, i de 10 Aar fra omkring 1930 fremefter, var der en Brobygningstid her i Landet. Et stort Tal Øer blev ved Broer forbundet enten med hinanden eller med Fastlandet, og det er mit Indtryk, at alle Vegne, hvor det er sket, har det vakt udelt Tilfredshed. Det er vist ikke bekendt for saa forfærdelig mange af Medlemmerne af dette høje Ting, at den Ø, jeg i Øjeblikket har den Ære et repræsentere, igennem mere end 10—15 Aar har arbejdet meget energisk med Tanken om at faa en Broforbindelse fra Langeland over Sidø og Taasinge til Svendborg. Jeg vil nu gerne benytte Lejligheden til at føre den Tanke frem for den højtærede Minister og den høje Rigsdag, idet jeg venter, at der inden saa forfærdelig længe vil blive fremsat et Ønske om at faa realiseret den Tanke. Den har været skrinlagt under Krigen, og det var vel naturligt, men nu, da vi gaar frem imod forhaabentlig lysere Tider, maa Tiden igen være inde til, at vi tænker paa at bygge op, at vi tænker paa at udvide og skabe nye Værdier, og der er for mig ikke et Øjeblik Tvivl om, at en Bro anlagt

fra Langeland med sit Udspring i Nærheden af Rudkøbing over til Sidø med Dæmning fra Sidø til Taasinge og Bro igen fra Taasinge til Svendborg, vil være et Foretagende, der vil give en Masse Arbejde, og samtidig vil der skabes store Værdier.

Man er derovre indforstaaet med — jeg tror nok, jeg tør sige det saadan —, at selve Brobygningen maa vente, til Mulighederne for Tilførsel af Raastoffer foreligger, men Dæmningsarbejdet, der vil blive meget stort, navnlig mellem Sidø og Taasinge, maa vel kunne paabegyndes, og paabegyndes snarest, fordi alle Detailarbejderne paa Forhaand er foretaget. Professor Engelund har udført nøjagtige Beregninger over, hvordan det kunde anlægges, og ogsaa over, hvad det vilde koste paa Grundlag af de Priser, der var gældende dengang. Sogneraadene baade paa Taasinge og Langeland er ganske enige, i Amtsraadet er der Enighed, Byraadet er enigt, og under Valgkampen derovre fik jeg det allerstærkeste Indtryk af, at hele Befolkningen og for det politiske Vedkommende alle Partier er ganske enige om, at det Arbejde ønsker man optaget og paabegyndt snarest muligt. Der kan ogsaa føjes til, at det ikke er et Arbejde udelukkende af lokal Interesse. Hvis man faar Broforbindelsen fra Langeland til Fyn, vil det blive en naturlig Vej for Beboerne paa vore Sydhavsvøer, Lolland og Falster, naar de skal til Jylland og Fyn, at tage den Vej i Stedet for den lange Vej op over Sjælland, og derfor vil det blive en Forbindelse, der har Interesse ud over det rent lokale.

Jeg tillader mig derfor at henstille til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han modtager denne Sag med den Forstaaelse og Velvilje, den fortjener. Den Del af Danmark, der hedder Langeland og Taasinge, er jo ikke nogen ringe Del af Landet, og det er en Del af Landet, der, saa vidt mig bekendt, ikke tidligere har lagt meget Beslag paa det offentliges Midler. Her er et Omraade, hvor vi kunde præstere en Indsats, der virkelig vilde være af Værdi baade for denne Del af Landet og for Landet som Helhed, og derfor er det efter min Mening en af de Sager, der bør staa først paa Dagsordenen, naar det skal bestemmes, hvor vi skal anvende Penge til offentlige Arbejder. Hertil kommer, at det for en stor Del drejer sig om Arbejde, hvorfor det vil være et produktivt Foretagende at faa i Gang, specielt hvis det kan gøres i en Periode, hvor der er Arbejdsledighed. Baade direkte og indirekte vil det altsaa være økonomisk forsvarligt, at det kommer først. Jeg hen-